

Ob morju.

. . . Dubrovnik . . .

I.

Kraj lepega morjá sedel sem z njo;
v daljavo zrla sva, v morjé vtopljeno:
tako neskončna je neizrečeno
ljubezen, ki jo nosiva s sebó!

Nad morjem eno solnce je samó,
nebo nad vsem valovjem sije eno:
tako plamtí, iz sebe porojeno,
nad nama eno solnce in nebo.

To solnce moje in to solnce tvoje —
ljubezni drugim je nevidni žar,
ki dan življenja skupnega zlati.

Nebo je tvoje in nebo je moje,
ki si mu ti kraljica, jaz vladar,
a drugega nikjer nikogar ni!

II.

Vzkiye grebeni iz morjá globine,
oko ugasne večnega neba,
kot v solncu noč človeku moč izgine,
v zasmeh vanj brizga silni srd morjá.

Nekje v daljavi plašna luč zasine,
svobodne poti iz grobov ne zna:
Nekdo za smotrom hrepeni v daljine,
a iz objema zli mu duh ne da . . .

Kako, predraga, v srcu je sladkó,
ko gledam boj, ki mi, izvojevan,
prinesel je zmagalcu rož opojnih!

In če bi ne zgodilo se tako,
kaj bi ne prišel nama tudi dan
med rožami na dnu valov pokojnih?

III.

Po belih potih med cveticami
mrak izprehaja se, nesoč pokoja;
počiva v moji roki roka tvoja,
ti moja sreča, ti kraljica mi!

Morjé oglašá se s pravljicami:
V objemu mojem neha trudna hoja,
življenje vredno ni skrbi in boja,
laž je kraljestvo nad zvezdicami . . .

In ti drhtiš! . . . Omahne tebi glava,
poslušá, kaj srce mi govori . . .
Po morju v lučih ladja bela plava.

Kako se nekam ji naprej mudi!
In up veselo v srcu se vzigrava,
da najin raj na zemlji se budi!

IV.

Valovi, v polusnu se igrajoči,
nemirno čakajo, da pride kralj
z ognjeno krono tam iz silnih dalj —
pred njim prameni, zlati prah siploči.

Oko zavzeto solzo mi potoči,
zavest me dvigne od pozemskih tal,
da se umiril je viharja val,
ko sem zaživel v nje ljubezni vroči.

Kot tisoč žarkov se z neba utrinja,
utrinja se mi v srcu nadej sto,
da velik dan pred nama se razgrinja.

Kako bi, žena, ti povedal to,
kar hrani sreče nama doba sinja?
To v srcu tajno čutim jaz samó!

V.

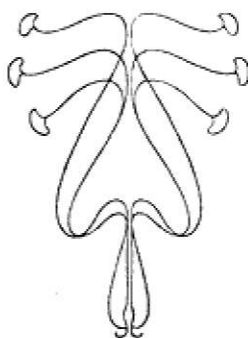
Kaj nisi, morje, bajka čudovita,
nepremagljiv gigant in pesmi vir?
Ko lune se srebro v valovih svita,
zaraja v tebi deklie morskih pir.

In zemlja, ki jo pereš, v skale krita,
drhti, ko tvoj doseza jo nemir,
in pesem tvoja sladka, ponosita
pričara nam v srcé sen tisočer.

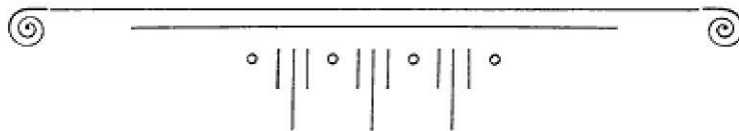
Nad bajko in resnico, ki živi
nad tabo, v tebi in ob tebi, morje,
vesela misel meni poleti

do tja, kjer širi moje se obzorje,
med vej zelenjem se moj dom belí,
ki váruje domače ga pogorje.

E. Gangl.

LJUBLJANSKI ZVON

Ob morju.

. . . Dubrovnik . . .

VI.

In kadar dvigne sila ga viharja,
v valovju besnem morje zakipi.
Kdo silnega ukroči gospodarja,
ki iz objema si bregov želi?

Pot drzno do oblakov si ustvarja,
upehan v zibel svojo spet bobni;
in ko nad njim zablisne solnca zarja,
v bregov objemu sladko zašumi . . .

Glej, ljubica, tako je zakipela
iz srca meni silna, vroča moč
in si do svojega neba želela.

Prišla je k tebi, ti moj sen cvetoč,
v objemu tvojem jo je slast objela —
nad njo žari pomladna sladka noč . . .

VII.

Na zélenem otoku sred valov
 oranža z zlatim sadom se odeva,
 mogočno himno morje glasno peva
 in v prah se peni ob čereh bregov.

Grabljivi prsti morskih se duhov
 iztezajo po sadu — ta odseva
 v rumenem blesku tja v krasoto dneva,
 ki ga obkroža kot zaščit bogov.

Zagnala rast je sredi srca roža,
 življenja vihre hoče zlost do nje,
 ljubezni tvoje jo krepilo boža.

Cvetovi njeni radostno žaré,
 življenja večnega jo žar obkroža,
 ki vir mu tvoje zlato je srce!

VIII.

Kako si srečno, morje čudovito,
 ko solnčni žarki te obsijejo!
 Zlató si svoje v tebi mijejo,
 in z njega večnim ognjem si oblito.

Nebo se gleda v tebi ponosito,
 ko solnčni te prameni pijejo,
 s poljubi žarnimi te krijejo,
 ko s pajčolanom si mrakú ovito.

Od jutra do večera gledaš name,
 ti solnce moje — in pogledov žar
 le meni sveti in gori le zame.

To je ljubezni čudovite dar:
 od večne sile je užgana same,
 kot čiste žrtve sveti je oltar.

IX.

Kaj bi ne splavala mi, ladja, spet
po morju tja, odkoder si prispela?
Ta lepi, južni, ta slovanski svet
globoko vase duša je sprejela.

Ves čar ostane v njej mi razodet,
na njem s poljubi mi je obvisela,
nanj sladka misel mi do konca let
kot plamen večne luči bo gorela.

In s solnčnim žarom, z morja valovanjem,
z dehtečim cvetjem, z listov šepetanjem
spet pred oči se vzčara mi krasan,

ko se v življenju trudnem in vsakdanjem
ti skloniš k meni, žena — velik dan
priplava z juga sem na našo stran . . .

X.

Šumite mi, valovi, le šumite,
z nebes oblaki plašni se lovite,
med vami in med njim mi brod leti,
pod mano smrt, nad mano Bog živi.

Med njima ti in jaz . . . In želje skrite,
zdaj svobodno v domovje poletite!
Nikjer nikdar nikogar zdaj več ni,
da bi pred njim povešala oči!

Tam na obzorju rajska luč zasije,
tam, kjer izteka morje se v nebo
in kjer nebo se z morjem sinjim mije.

Tja najina zdaj pot drži samo.
Za nama naj vihar razjarjen vije, —
kar sva hotela, zdaj imava to!

E. Gangl.